

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa N. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
przeciwko M.K.

o zapłatę,

i z powództwa wzajemnego M.K.

przeciwko N. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2009 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego - powoda wzajemnego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 28 czerwca 2007 r., sygn. akt [...],

1) odrzuca skargę kasacyjną w części obejmującej oddalenie apelacji, co do pozwu głównego i odmawia przyjęcia w pozostałym zakresie skargi kasacyjnej do rozpoznania

2) zasądza od pozwanego (powoda wzajemnego) na rzecz powódki N. Spółki z o.o. w D. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Powód N. spółka z o.o. wniósł o zasądzenie od pozwanego M.K. kwoty 90.000 zł z ustawowymi odsetkami od 04.03.2003 r. Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo wydając nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. W sprzeciwie od powyższego nakazu pozwany zaskarżył rozstrzygnięcie w części dotyczącej odsetek i kosztów procesu. Jednocześnie pozwany wniósł pozew wzajemny domagając się zapłaty od powoda kwoty 54.574,50 zł tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 22 maja 2006 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda ustawowe odsetki od kwoty 90.000 zł za okres od 16 marca 2003 r. do 8 grudnia 2003 r., a w pozostałym zakresie umorzył postępowanie wobec cofnięcia pozwu przez powoda. Nadto Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo wzajemne, rozstrzygając o kosztach procesu jak w sentencji.

Od powyższego wyroku pozwany (powód wzajemny) złożył apelację domagając się jego zmiany przez oddalenie powództwa głównego i uwzględnienie powództwa wzajemnego. Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2007 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego w całości.

Pozwany (powód wzajemny) powyższy wyrok zaskarżył w całości, opierając skargę kasacyjną na podstawach naruszenia prawa materialnego, tj. art. 5, 6, 65, 405-410, 471 i 474 k.c. i art. 637 § 2 k.c., przez ich błędna wykładnie i niewłaściwe zastosowanie oraz przepisów postępowania, tj. art. 231, 232 zdanie drugie i art. 233 § 1 k.p.c., a nadto zarzucił Sądowi drugiej instancji błędy w ustaleniach faktycznych przyjęte za podstawę orzeczenia.

Zarzucając powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i jego zmianę przez oddalenie powództwa głównego i uwzględnienie powództwa wzajemnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił istnieniem potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, tj. art. 637 § 2 k.c., oraz art. 476 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z ustawowych warunków dopuszczalności skargi kasacyjnej jest określona w ustawie wartość przedmiotu zaskarżenia. W sprawach o prawa majątkowe skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.). Przesłanka ta podlega badaniu zarówno przez Sąd drugiej instancji, do którego skarga została wniesiona jak i przez Sąd Najwyższy.

Trafnie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 16 lutego 2007 r., II PZ 81/06, (OSNP 2008, nr 9-10, poz. 135), że w przypadku wytoczenia powództwa wzajemnego w istocie rzeczy ma miejsce połączenie dwóch samodzielnych procesów, które łączy więź materialnoprawna, wyrażająca się w tym, że "roszczenie wzajemne jest w związku z roszczeniem powoda lub nadaje się do potrącenia" (art. 204 § 1 k.p.c.). W związku z powyższym skarga kasacyjna dotycząca rozstrzygnięcia o interesach podmiotu występującego w charakterze zarówno pozwanego jak i powoda wzajemnego odnosi się do rozstrzygnięcia dwóch spraw, a więc powinna być potraktowana jak dwie skargi kasacyjne. Co do każdej z tych skarg skarżący winien też oddzielnie wskazać wartość przedmiotu zaskarżenia, od której zależy nie tylko wysokość opłaty sądowej ale przede wszystkim dopuszczalność skargi kasacyjnej.

W niniejszej sprawie pozwany (powód wzajemny) wskazał wartość przedmiotu zaskarżenia opiewającą na kwotę 62.995 zł. Należy jednak mieć na uwadze fakt, że zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji dotyczy dwóch spraw, tj. sprawy z powództwa głównego i sprawy z powództwa wzajemnego. Oznacza to, że ocena dopuszczalności zaskarżenia skargą kasacyjną takiego orzeczenia musi być przeprowadzona w odniesieniu do każdej z tych spraw z osobna. Z akt sprawy jednoznacznie wynika, że wartość przedmiotu zaskarżenia, w zakresie rozstrzygnięcia o powództwie wzajemnym opiewa na kwotę 54.574, 50 zł, zaś w zakresie rozstrzygnięcia w sprawie z powództwa głównego na kwotę 8.420,50 zł. W konsekwencji należało skargę kasacyjną w części obejmującej oddalenie apelacji co do pozwu głównego odrzucić na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 k.p.c.

Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wprawdzie powołał się na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, tj. art. 637 § 2 k.c., oraz art. 476 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c., jednakże jego twierdzenie w tym zakresie okazało się gołosłowne. Skarżący bowiem nie wyjaśnił, w czym, jego zdaniem, rzekome wątpliwości się przejawiają, nie przytoczył żadnych argumentów świadczących o możliwości powstania rozbieżnych ocen prawnych. Z kolei z uzasadnienia skargi kasacyjnej jednoznacznie wynika (skarżący przytacza szereg wypowiedzi Sądu Najwyższego dotyczących wykładni w/w przepisów, aprobując jednocześnie wyrażone tam poglądy), że skarżący w rzeczywistości nie dostrzega żadnych wątpliwości w wykładni w/w przepisów, zarzuca natomiast Sądowi drugiej instancji ich obrazę. Nadto skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne poczynione przez tenże Sąd oraz dokonaną przez niego ocenę dowodów, co jest niedopuszczalne na tym etapie postępowania (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1, 3 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.